

DAGEN

Oxfordbevegelsen og kirken.

Kirken (eller som andre sier: Guds folk) vil bruke Oxfordbevegelsen og dens menn innenfor sine områder med den nådegave de måtte ha fått. Oxfordbevegelsen vil bruke kirken og dens menn til å fremme bevegelsen.

Til grunn for denne holdning ligger en bestemt selvvrdering. Kirken er sig bevisst med alle feil, mangler og synder å være Guds menighet og Kristi legeme. De »ekte« Oxfordfolk mener det samme om sig selv, får man inntrykk av. De mener å representere den sanne kristendom.

Er denne iakttagelse riktig, må Oxfordbevegelsen og kirken med indre nødvendighet komme i kollisjon før eller senere, men det vil for kirken bety et smertelig tap av en nådegave, men for Oxfordbevegelsen vil det rett og slett bety dens undergang.

Denne ulykke må avverges, og på flere steder i vårt land er den avverget. På Sørlandet, Vestlandet og enkelte andre steder (Gjøvik), jfr. Fagerborg i Oslo er der dannet grupper som forener gammel norsk kristendom med det Gud har gitt dem gjennom Oxfordbevegelsen. For dem har bevegelsen fornyet og stadfestet gamle kristelige sannheter og gjort dem til en levende virkelighet igjen. De er ikke og vil ikke være 100 pct. Oxfordfolk, men de vil motta impulser fra bevegelsen; jfr. domprost Kobros uttalelser til »Dagen« for 21. ds.

Spørsmålet er nu om lederne av bevegelsen, de som er gått inn for den og er blitt 100 pct., om de er istand til å anerkjenne og glede sig over den »norske« retning eller om de betrakter den som en utglidning.

Oxfordbevegelsen har fått en fair chance i vårt folk. De av lederne i kirken som til å begynne med stillet sig avvisende overfor bevegelsen, har senere tidd stille. Det er ikke rett lenger å klage over motstand og kritikk. Ansvarret ligger nu helt og holdent hos Oxfordbevegelsens ledere. Vil de lede bevegelsen inn i kirken som en impuls og som en levende sten i byggverket, eller vil de fremdeles kreve at kirkens menn skal tjene Oxfordbevegelsen og dermed isolere bevegelsen fra den øvrige kristelige livsstrøm? Det er det store og skjebnesvangre valg som lederne snart må treffe.

Thorleif Boman.